

Arrest

nr. 249 984 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEMYTTENAERE
Beheerstraat 44
8500 KORTRIJK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 mei 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 november 2020.

Gelet op de beschikking van 21 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. DEMYTTENAERE, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 29 oktober 2020 de grond megedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid van de Vreemdelingenwet “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie” waarin “alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

In casu bevat de synthesememorie een nagenoeg letterlijke weergave van het middel zoals opgenomen in het verzoekschrift.

De synthesememorie bevat enkel twee toegevoegde passages in het kader van de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht.

Het feit dat er in de synthesememorie wordt aan toegevoegd “(...) Verweerster werpt zelf op dat het “afdoende karakter van de motivering” betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Echter faalt verweerster in haar beslissing d.d. 10.04.2020 om pertinente en draagkrachtige motiveringen in de beslissing op te nemen (...)” kan bezwaarlijk als een werkelijke repliek beschouwd worden op de nota met opmerkingen. Het betreft immers niet meer dan de draagwijdte van de formele motiveringsplicht die de verzoekende partij al gegeven had in haar verzoekschrift. Ook was het al duidelijk aan de hand van het verzoekschrift dat de verzoekende partij naar voren bracht dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt.

Ook de toevoeging in de synthesememorie “(...) Verweerster faalt in haar verplichting om te motiveren waarom pertinente bewijsstukken van verzoeker afgedaan worden als zijnde “slechts een verklaring”, “geen afdoende bewijs”, hoewel deze door stukken door een officiële instantie uitgevaardigd werden. (...)” vormt geen werkelijke repliek op de nota. De verzoekende partij had in het verzoekschrift al opgeworpen dat verweerder niet uiteengezet heeft waarom de bijgebrachte verklaringen niet weerhouden werden, ook al waren ze voorzien van een apostille, die logischerwijs enkel op officiële documenten kan worden aangebracht.

Gelet op bovenstaande lijkt het huidig beroep verworpen te moeten worden.”

1.2. Verzoeker richt op 3 november 2020 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 januari 2021 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat haar synthesememorie wel degelijk een – zij het korte en beperkte – repliek op de nota van de verzoekende partij inhoudt en geen zuivere herhaling van haar verzoekschrift betreft, zodat zij haar belang behoudt. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

1.4. Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de sedert de wetwijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie. Indien een verzoeker echter zijn middel of middelen wenst aan te houden en hij wel degelijk wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen wordt gevoerd, kan hij binnen de in de wet gestelde termijnen vragen om een synthesememorie in te dienen en daarin zijn middel of middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien hij zijn middel of middelen letterlijk herhaalt en een werkelijke repliek toevoegt, komt hij immers tegemoet aan de in de memorie van toelichting bij artikel 2 van de wet van 31 december 2012 'houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie', waarbij het derde, vierde en vijfde lid van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet werden vervangen, aangehaalde bekommernis om hem toe te laten "(...) te repliceren op het verweer tegen de middelen die [hij] wel wenst aan te houden zodat [hij] de middelen samenvat (...)". Die repliek kan ook beperkt zijn tot een werkelijk verweer tegen een eventuele exceptie uit de nota met opmerkingen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 17 december 2014, nr. 229.584).

1.5. Dat de ingediende synthesememorie van verzoeker een zuivere herhaling zou zijn van het verzoekschrift, wordt niet als dusdanig gesteld in de hierboven weergegeven aangevochten beschikking. Er werd gesteld dat de synthesememorie "(...) een nagenoeg letterlijke weergave van het middel zoals opgenomen in het verzoekschrift (...)" bevat en vervolgens dat de passages aangaande de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht die verzoeker toevoegt geen 'werkelijke' repliek vormen op de nota met opmerkingen. Door louter te stellen dat de synthesememorie wel degelijk, zij het een korte, beperkte repliek bevat, toont verzoeker niet aan dat er sprake is van werkelijke repliek.

1.6. Waar verzoeker nog stelt dat hij zijn belang behoudt, heeft de Raad in zijn beschikking verzoeker het belang bij het beroep niet ontzegd. De sanctie van het verlies van het vereiste belang op grond van artikel 39/81, zesde lid van de Vreemdelingenwet geldt indien een verzoeker niet tijdig een synthesememorie indient wanneer hij het voornemen daartoe heeft uitgedrukt of wanneer hij niet tijdig heeft gemeld of hij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen, quon non in casu. Deze sanctie geldt niet indien een verzoeker tijdig een synthesememorie indient die niet beantwoordt aan de inhoudelijke vereisten (RvS 27 maart 2014, nr. 226.907).

1.7. De inhoud van de beschikking, met name dat de synthesememorie een nagenoeg letterlijke weergave van het middel van het verzoekschrift bevat en de toevoegingen in de synthesememorie niet kunnen worden beschouwd als werkelijke repliek op de nota met opmerkingen, blijft overeind.

Het beroep dient dan ook te worden verworpen.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA